Ціна 50 пф.

Preis 50 Pf.

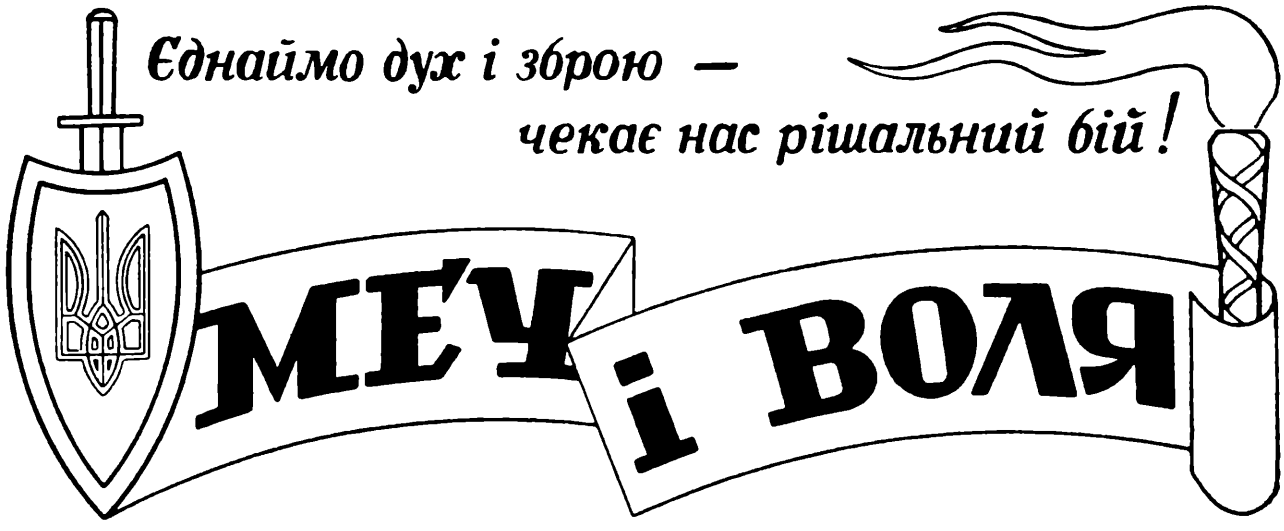

Sword and Freedom ✣ Schwert und Freiheit ✣ Glaive et Liberté

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ

Ч. 7 Грудень 1952

Сердечно вітаємо всіх наших читатчів з

РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ і НОВИМ РОКОМ!

РЕДАКЦІЯ МіВ

Отаман Тарас Бульба-Боровець

Оборона Европи

Питання оборони Европи, як ключевої позиції цілого цивілізованого людства, зробилося найактуальнішим питанням нашої доби.

Найвизначніші представники світової політичної та військової стратеґії сьогодні займаються цим питанням офіційно і неофіційно. Нам також це питання не є байдуже, тому й ми забираємо свій скромний голос до нього.

Погляди відповідальних діячів Заходу

Міністер закордонних справ США Дін Ечісон заявив: «Ми старалися й будемо постійно старатися, щоб Західна Европа в випадку аґресії на неї була оборонена, а не звільнювана (з рук аґресора)».

Підсекретар стану Британського Міністерства закордонних справ Ентоні Наттінґ заявив: «Захід треба боронити на Ельбі, без огляду на те, чи Німеччина буде ремілітаризована, чи ні».

Ці дві заяви можна сміло рахувати за основу політичної стратеґії західного світу. Те-

Otaman Taras Bulba-Borowetz

Die Verteidigung Europas

Das Problem der Verteidigung Europas, dieser Schlüsselstellung der gesamten zivilisierten Menschheit, ist zum aktuellsten Problem unserer Zeit geworden. Die bedeutendst enpolitischen und militärischen Strategen der Welt befassen sich heute offiziell und inoffiziell mit dieser Frage. Sie ist auch uns nicht gleichgültig und so möchten auch wir zu ihr bescheiden das Wort ergreifen.

Die Ansichten verantwortlicher Männer des Westens

Der amerikanische Außenminister Dean Acheson erklärte „Wir haben uns bemüht und werden uns darum bemühen, daß Westeuropa im Falle einer Aggression verteidigt und nicht befreit wird (aus den Händen des Aggressors)".

Der Unterstaatssekretär des britischen Außenministeriums, Anthony Nutting, sagte: „Der Westen muß an der Elbe verteidigt werden, gleich, ob Deutschland remilitarisiert wird oder nicht."

Diese beiden Erklärungen können sehr wohl als die Grundlage der politischen Strategie der westlichen Welt angesehen werden. Was haben nun die militärischen Strategen dazu zu sagen?

пер приглянемося, що говорить їх військова стратеґія.

Командувач наземних військ НАТО, французький маршал Жюен, вважає, що Европу можна буде оборонити відступаючи спочатку навіть аж на Піренеї. По його думці, перший повздержуючий спротив нападаючим військам противника мусів би бути поставлений на Ельбі, щоб дати можливість всім західнім військам відступити на Райн, евакуювати ввесь воєнний потенціял, знищити за собою шляхи сполучення та зайняти оборонну лінію на Райні. Друга лінія оборони на Сені, а третя на Люарі. Коли б не вдалося затримати ворога на цих оборонних позиціях, тоді відступити до Піренеїв. Піренеї в цьому випадкові являлися б вихідною точкою для протинаступу.

Викладовець бельґійської військової академії ґен. Ванті заступає погляд,що лінійний фронт завжди може бути прорваний. При сучасній техніці прорив може врізуватися на 100—200 кілометрів в запілля. Дезорганізує лінію оборони. Окружить та знищить цілі відтинки фронту. Тому ґен. Ванті пропонує відразу організувати оборонні пункти в глибині, в вигідних для оборони місцевостях. Опанувати головні шляхи наступу ворога. В запіллі тримати сильні дуже рухливі резерви. Таким чином можна буде недопустити до глибоких проривів, а навпаки, на всіх відтинках окружувати та винищувати ворожі частини.

Бувший командувач німецьких панцерних військ, ґен. Ґудеріян, вважає, що на рівнинах від Уралу до Ля Маншу, порівнально слабі сили европейської армії не матимуть змоги стримати переважаючого противника. Він пропонує сильно укріпити фланґи: скандинавські країни на півночі та Італія, Греція, Югославія й Туреччина на півдні. Тримати головні пункти, на які ворог спрямовує свій головний наступ. Знищити головні шляхи постачання ворога. Евакуювати своєчасно ввесь свій воєнний потенціял. На укріплених фланґах побудувати сильни авіобази. Ввесь час атакувати з повітря запілля ворога та фронтові частини. Знищити всі його бази та індустрію. Протинаступом з фланґів доводити до окруження, заламання та знищення ворожих сил.

Бувший Начальник Штабу ґен. Роммеля, німецький ґен. Баєрляйн, уважає, що лінія оборони мала б іти від Балтійського моря до Адріятики. На німецькій території ця лінія мала б проходити по Ельбі. На цій лінії мав би бути створений рухомий т. зв. «східній вал». Це не має бути оборонний вал, укріплений давно перестарілими бункерами. Навпа-

Der Befehlshaber der Landstreitkräfte der NATO, der französische Marschall Juin, ist der Ansicht, daß Europa bei einem anfänglichen Rückzug, sogar bis zu den Pyrenäen, verteidigt werden kann. Er meint, der erste Widerstand gegen die angreifenden Truppen des Feindes müßte an der Elbe geleistet werden, um allen westlichen Truppen den Rückzug an den Rhein zu ermöglichen, das militärische Potential zu evakuieren, die Verbindungswege hinter sich zu vernichten und eine Verteidigungslinie am Rhein aufzustellen. Die zweite Verteidigungslinie wäre an der Seine, die dritte an der Loire. Sollte es nicht gelingen, den Feind an diesen Verteidigungsstellungen aufzuhalten, dann müßte ein Rückzug bis zu den Pyrenäen erfolgen. Die Pyrenäen wären in diesem Falle der Ausgangspunkt für den Gegenangriff.

Ein Instruktor an der belgischen Militärakademie, General Vanti, vertritt die Ansicht, daß eine starre Front immer durchbrochen werden kann. Beim heutigen Stand der Technik kann sich ein solcher Durchbruch 100 bis 200 km tief ins Hinterland einschneiden. Er würde die Verteidigungslinie desorganisieren und ganze Frontabschnitte einkreisen und vernichten. Deshalb sollten, so meint der General gleich von Anfang an Verteidigungsstellungen tief im Hinterland an für die Verteidigung geeigneten Punkten geschaffen und im Hinterland starke und sehr bewegliche Reserven bereitgehalten werden. Auf diese Weise könnten tiefe Einbrüche verhindert und feindliche Einheiten bei einem Durchbruch umzingelt und vernichtet werden.

Der ehemalige Befehlshaber der deutschen Panzerstreitkräfte, General Guderian, vertritt den Gedanken, daß die verhältnismäßig schwachen Streitkräfte der europäischen Armee nicht imstande sein werden, den zahlenmäßig überlegenen Gegner auf den Ebenen zwischen dem Uralgebirge und dem Aermelkanal aufzuhalten. Sein Plan wäre eine starke Befestigung der Flanken: die skandinavischen Länder im Norden, Italien, Griechenland, Jugoslawien und die Türkei im Süden. Die wichtigsten Punkte, auf die des Feindes Hauptangriffe gelenkt werden, müssen gehalten, die Hauptnachschubwege des Feindes vernichtet, das gesamte eigene militärische Potential rechtzeitig evakuiert werden. Auf den befestigten Flanken sollten starke Fliegerstützpunkte gebaut, das Hinterland und die Fronteinheiten des Feindes ununterbrochen aus der Luft angegriffen und alle seine Stützpunkte und seine Industriezentren vernichtet werden. Durch einen von den Flanken kommenden Gegenangriff sind die feindlichen Streitkräfte einzukreisen und so deren Zusammenbruch und Vernichtung herbeizuführen.

General Rommels ehemaliger Stabschef, der deutsche General Bayerlein, ist der Ansicht, daß die Verteidigungslinie sich von der Baltischen See bis zur Adria ziehen sollte. Auf deutschem Gebiet würde sie die Elbe entlang verlaufen. Auf dieser Linie sollte der bewegliche sogenannte „Ostwall" errichtet werden. Dieser ist nicht als eine durch längst schon veraltete Bunkerbefestigte Verteidigungsanlage gedacht, sondern als ein Verteidi-

ки, це мало б бути оборонне поле, де головну ролю в обороні відігравали б масові протипанцерні з'єднання, легка артилерія, мінометні батерії та мінні поля. Всі ці роди зброї мали б бути масово зосереджені в окремих оборонних пунктах. Крім того це оборонне поле в випадку загрози можна було б поглиблювати шляхом розбудовування нових оборонних зон в напрямку пунктів тяжіння ворожого наступу. Ці всі з'єднання мусіли б бути підкріплені спеціяльно оперативно-рухливими панцерними відділами, які були б здібні до операцій протинаступу на сили ворога та вклинювання в його позиції.

Найцікавіше в пляні ґен. Баєрляйна є те, що він пропонує ввести до оборони не тільки військові частини, але й все населення кожної країни. Всі ці оборонці, по його думці, мали б бути організовані на зразок швайцарської міліції, які б існували поза військовими відділами та виконували відповідні завдання в системі оборони своєї країни. Обороняти свою Батьківщину належить до обов'язку кожного громадянина.

В німецькому журналі «Фронтовий солдат оповидає» ч. 12 за грудень 1952 року поміщена дуже цікава стаття Г. Отто «Европа може бути оборонена», в якій автор робить фаховий перегляд сил НАТО і совєтського бльоку.

Не зважаючи на те, що кількість боєвих дивізій совєтського бльоку перевищує наявні сили НАТО майже в чотири рази, спираючись на факт, що матеріяльно-технічна перевага Заходу на дуже багато перевищує матеріяльно-технічний потенціял совєтського бльоку, плюс неблагонадійність сателітних армій та «фольксполіцай», автор робить висновок, що Европа може бути оборонена і Захід не має причин для резиґнаційно-капітуляційних настроїв, «Немає страху перед Іваном!»

Нам невідомі точні пляни, які виковуються в оборонній кузні НАТО. Але можна припускати, що вони в меншій чи більшій мірі будуть подібні до вищезгаданих, або якогось сполучення одного з другим. Одначе, закіль той чи інший плян стане оборонною аксіомою, ми хочемо звернути увагу на ті моменти, що їх не порушено в жодному наведеному пляні і ми не бачимо, щоб на них звертала ся увага в інших тут непорушених плянах.

Чого бракує у всіх плянах оборони Европи?

Обсервуючи всі події, нам, східнім европейцям, зовсім ясно видно такі недоліки у всіх плянах Західної Европи: 1) брак нових політично-соціяльних ідеалів та ясно сконкретизованих концепцій; 2) брак необхідного розу-

gungsfeld, auf welchem bei der Verteidigung einem Massenaufgebot von Panzerabwehreinheiten, leichter Artillerie, Minenwerferbatterien und Minenfeldern die Hauptrolle zukommen würde. Alle diese Waffengattungen sollten in großen Mengen an den einzelnen Verteidigungspunkten konzentriert werden. Außerdem könnte dieses Verteidigungsfeld im Falle der Gefährdung durch den Ausbau weiterer Verteidigungszonen in der Richtung der Gravitierung des feindlichen Angriffs noch vertieft werden. Alle diese Einheiten müßte man durch besonders bewegliche Panzerabteilungen, die imstande wären, einen Gegenangriff gegen die Kräfte des Feindes durchzuführen und sich in dessen Positionen einzukeilen, unterstützen.

Das Interessanteste an General Bayerleins Plan ist, daß darin nicht nur militärische Einheiten, sondern auch die gesamte Bevölkerung der Länder zur Verteidigung herangezogen wird. Alle diese Verteidiger sollten, so meint er, nach dem Vorbild der Schweizer Miliz organisiert werden und neben den militärischen Einheiten entsprechende Aufgaben in dem System der Verteidigung ihres Landes erfüllen. Es sei Pflicht eines jeden Bürgers, sein Vaterland zu verteidigen.

Die deutsche Zeitschrift „Der Frontsoldat erzählt" (Nr. 12, Dezember 1952) brachte einen sehr interessanten Artikel von H. Otto, „Europa kann verteidigt werden", in welchem der Verfasser einen fachmännischen Überblick über die NATO-Kräfte und die Kräfte des sowjetischen Blocks gibt.

Ungeachtet dessen, daß die Anzahl der Kampfdivisionen des Sowjetblocks die vorhandenen Streitkräfte um fast das Vierfache übertrifft, zieht der Verfasser — auf Grund der ungeheuren materiellen und technischen Überlegenheit des Westens über die materiellen und technischen Möglichkeiten des Sowjetblocks, gepaart mit der Unzuzuverlässigkeit der Satellitenarmeen und der Volkspolizei — die Schlußfolgerung, daß Europa verteidigt werden könne und daß der Westen keinen Grund zu einer resignierten und defaitistischen Stimmung habe. „Keine Angst vor dem Iwan!"

Wir sind nicht eingeweiht in die genauen Pläne, die in der Verteidigungsschmiede der NATO geschmiedet werden. Es läßt sich jedoch annehmen, daß sie in größerem oder kleinerem Ausmaß einem der oben angeführten oder einer Kombination von ihnen gleichen werden. Wir möchten nun, bevor noch der eine oder der andere Plan zum Axiom der Verteidigung wird, die Aufmerksamkeit auf jene Momente lenken, die weder in einem der hier angeführten Pläne, noch in solchen, die hier nicht zur Sprache kamen, berührt werden.

Was fehlt in allen Plänen für die Verteidigung Europas?

Bei aufmerksamer Verfolgung der Ereignisse drängen sich uns Osteuropäern folgende Unzulänglichkeiten in allen Plänen für die Verteidigung Westeuropas auf: 1) das Fehlen neuer politisch-sozialer Ideale und klar definierter Konzep-

міння, яка небезпека грозить Заходові від світового большевизму; 3) брак політичної інтуїції, що большевицька небезпека вже загрожує цілій Европі. Всі західні нації думають, що большевизм ще задалеко від них; 4) брак поняття цілости й неподільности Европи, як єдиної ґеоґрафічної, політичної, культурної та економічної спільноти; 5) брак бойового духу в народніх масах і провідних колах; 6) абсолютна відсутність плянів для ведення ірреґулярно-партизанської війни; 7) вперта утопічно-наївна надія «договоритися з Москвою»; 8) небезпечна спекуляція на тому факті, що Америка **при всіх умовах мусить обороняти Европу.**

Всі подані пункти ми спробуємо доказати фактами. Почнемо від останнього, бо він грає не останню ролю в долі Европи та цілого світу. На основі заяви міністра Ечісона, що ми її подали на початку нашої статті, прихильники погляду, що Америка буде за всіх умов обороняти Европу, можуть спокійно спати. Евентуальна третя світова війна обійдеться «без нас». Тому замість негайної ратифікації Ґенеральної умови західніх альянтів з Німецькою Союзною Республікою та пакту Европейської Оборонної спільноти, ми бачимо в Парижі та Бонні чудернацький траґіфарс: французи бояться, а частина німців зовсім не хоче німецької армії. Робиться так тому, що одні й другі надіються на оборону Европи американським вояком. Кожна сторона має своє виправдання, чому вона якраз так діє. Ми не входимо в правдивість, чи неправдивість тих «виправдувань», а тільки констатуємо голі факти: **европейської армії нема.**

Тої армії нема тоді, коли фахівці обчислюють збройні сили Сталіна та його сателітів без Китаю на 175 активних совєтських і 80 сателітних та 22 «фольксполіційних» дивізій, плюс 150 дивізій в резерві. Разом майже 430 дивізій. Чи здають собі справу всі опозиційні депутати в Парижі та Бонні, що це означає?!

Поруч заяви міністра Ечісона, в останніх днях США зробилася дуже голосною інша заява. Один скромний американський професор об'їхав студійно цілу Европу. Він повернув до США та на зборах зробив своїм колеґам по університеті звітну доповідь. В цій доповіді він сказав менше-більше таке: «Я об'їхав цілу Західну Европу. Всюди я побачив, що европейці зовсім не бояться большевизму. Вони не хочуть організувати своїх армій. Всі вони нарікають на нас, хоч ми їм дали Плян Маршала та іншу допомогу. Чи не пора б нам вивести наші війська з Европи та припинити всі роди допомог? Хай Европа обороняє себе сама, своєю кров'ю і своєю матеріяльною силою» . . .

tionen; 2) ein Mangel an notwendigem Verstehen der Gefahr, die dem Westen vom Weltbolschewismus droht; 3) das Fehlen der politischen Intuition für die ganz Europa bereits bedrohende bolschewikische Gefahr; 4) das Fehlen des Begriffes der Einheit und Unteilbarkeit Europas als einer geographischen, politischen, kulturellen und wirtschaftlichen Gemeinschaft; 5) das Fehlen an Kampfgeist im Volke und in den führenden Kreisen; 6) der absolute Mangel an Plänen für die Führung eines irregulären Partisanenkrieges; 7) die beharrliche utopistisch-naive Hoffnung auf eine „Verständigung mit Moskau"; 8) die gefährliche Spekulation darauf, daß **Amerika unter allen Umständen Europa verteidigen müsse.**

Wir wollen versuchen, alle angeführten Punkte mit Tatsachen zu belegen. Wir beginnen mit dem letzten, denn er spielt eine wichtige Rolle in dem Schicksal Europas und der ganzen Welt. Auf Grund der am Anfang dieses Artikels angeführten Erklärung Minister Achesons können die Vertreter der Ansicht, derzufolge Amerika unter allen Umständen Europa verteidigen werde, ruhig schlafen. Ein eventueller dritter Weltkrieg wird „ohne uns" abgehen! Daher beobachten wir in Paris und Bonn an Stelle der unverzüglichen Ratifizierung des Generalvertrags der westlichen Alliierten mit der Deutschen Bundesrepublik und des Vertrags über die Europäische Verteidigungsunion, eine wunderliche Farce: die Franzosen haben Angst, und ein Teil der Deutschen will überhaupt keine deutsche Armee. Gm Grunde hoffen die einen und die anderen, daß Europa vom amerikanischen Soldaten verteidigt werden wird. Jede Seite hat ihre eigene Rechtfertigung für ihr Vorgehen. Wir wollen auf diese „Rechtfertigungen" nicht eingehen, sondern bloß die Tatsache konstatieren: **es gibt keine europäische Armee.**

Diese Armee existiert nicht zu einer Zeit, in der die Experten die Streitkräfte Stalins und seiner Satelliten — ohne China — auf 175 aktive sowjetische, 80 Satelliten- und 22 Volkspolizeidivisionen berechnen, außer den 150 Divisionen in Reserve. Zusammen beinahe 430 Divisionen. Legen sich die Abgeordneten der Opposition in Paris und in Bonn darüber Regenschaft ab, was das bedeutet?!

Neben der Erklärung Minister Achesons machte kürzlich in den Vereinigten Staaten eine andere Erklärung stark von sich reden. Ein bescheidener amerikanischer Professor bereiste zu Studienzwecken ganz Europa. Nach seiner Rückkehr in die USA legte er vor einer Versammlung seiner Universitätskollegen einen Bericht über seine Reise vor, der im wesentlichen folgendes enthielt: „Ich bereiste ganz Westeuropa. Überall konnte ich sehen, daß die Europäer den Bolschewismus überhaupt nicht fürchten. Sie wollen keine eigenen Armeen aufstellen. Alle klagen über uns, obwohl wir ihnen den Marshallplan und auch sonstige Unterstützung gegeben haben. Wäre es nicht an der Zeit, unsere Truppen aus Europa zurückzuziehen und alle Arten der Unterstützung abzustoppen? Soll sich Europa selbst verteidigen —

Вичислені цифри дивізій Сталіна та погляд скромного американського професора, що завтра може стати програмою дії США, мають свою особливу вимову. Все має свої границі. Повоєнна Европа з світового маяка зробилася політично-матеріяльним банкротом і паралітиком. Але вона цього факту ніяк не хоче добачувати. Вона живе спогадами своєї минулої слави, хоч події в СССР та Азії явно показують, куди прямує світова політика. Престиж Европи падає абсолютно на всіх континентах. Його ще дехто пробує підтримувати палицею, але безрезультатно. Діло вимагає не «дубинки», а нових політично-соціяльних ідеалів та концепцій для самої Европи та інших континентів. Де ті ідеали та концепції? Хто їх серйозно студіює та підготовляє? Коли почнеться їх реалізація на практиці?

Комунізм це зовсім нове соціяльне явище нашої доби. Його ніхто не поборе атомними та напальмними бомбами. Комунізм в першу чергу треба поборювати такими самими новими політично-соціяльними контрідеалами, а щойно в другу чергу мілітарно-матеріяльною силою. Тимчасом соціяльна програма Західної Европи, при всіх її цивілізаційних досягненнях, всежтаки дуже далека від соціяльного ідеалу. Компартія має багато підстав на те, щоб залякувати своїх рабів «реставрацією рабофеодалізму та капіталістичного закабалення». Що нового на цю демагогію пропонує Европа? Абсолютно нічого. Як же ж вона може себе оборонити, коли в неї нема ні нових політично-соціяльних ідеалів, ні серйозної збройної сили?

Ми не були ніколи і не є сьогодні ворогами Західної Европи. Навпаки, ціла Східна Европа постійно тяготіла і тяготіє сьогодні до решти свого материка. Натомість Західна Европа цуралася вчора і цурається сьогодні своєї східної частини. Докази на вчора: «Потсдам». Докази на сьогодні: всі пляни на оборону тільки Західної Европи. Східна Европа в тих усіх плянах трактується як ворог, бо вона в руках Сталіна. Захід гірше вогню боїться втручання до «внутрішніх справ СССР». Це «антидемократично». Натомість компартія рахує всіх робітників та селян в цілому світі своїми братами й союзниками. Явно і чинно їх всюди «визволяє» від буржуазно-капіталістичного «ярма». Це по-закону і «архидемократично».

Таке становище займає не тільки «права» офіційна політика майже в цілій Західній Европі, але й її «ліва» соціял-демократична опозиція. Панове Етлі, Оленгауер та інші їх товариші по світогляду, на останньому конгресі відновленого Соціялістичного Інтернаціо-

mit seinem eigenen Blut und aus seinen eigenen materiellen Kräften . . ."

Die angeführten Zahlen der Stalinschen Divisionen und die Ansicht des bescheidenen amerikanischen Professors — die morgen zum Aktionsprogramm der USA werden kann — haben eine spezielle Bedeutung. Alles hat seine Grenzen. Das einst weltbeherrschende Europa ist heute bankrott und paralysiert. Aber es will sich diese Tatsache nicht vergegenwärtigen. Es lebt in Erinnerungen an seinen vergangenen Ruhm, obwohl die Ereignisse in der UdSSR und in Asien eindeutig auf die von der Weltpolitik eingeschlagene Richtung hinweisen. Europas Prestige ist in allen anderen Kontinenten tief gesunken. Es werden noch einzelne Versuche gemacht, dieses Prestige mit dem Prügel aufrechtzuerhalten, jedoch ohne Erfolg. Mit dem Prügel ist es nicht getan; die Sache ruft nach neuen politisch-sozialen Idealen und Konzeptionen für Europa selbst wie auch für die anderen Erdteile. Wo sind diese Ideale und Konzeptionen? Wer befaßt sich ernsthaft mit ihnen? Wer bereitet sie vor? Wann wird mit ihrer Durchführung in der Praxis begonnen?

Der Kommunismus ist ein völlig neues soziales Phänomen unserer Zeit. Niemand wird ihn mit Atom- oder NAPALM-Bomben bekämpfen können. Der Kommunismus muß in erster Linie mit neuen politischen und sozialen Gegenidealen und erst in zweiter mit militärischen und materiellen Kräften bekämpft werden. Statt dessen sehen wir, daß das soziale Programm Europas, bei allen seinen Errungenschaften der Zivilisation, sehr rückständig ist. Die Kommunistische Partei hat noch immer viel Grund, ihre Sklaven mit der „Restaurierung der feudalen Leibeigenschaft und der kapitalistischen Ausbeutung" im Westen zu schrecken. Was weist Europa demgegenüber auf? Absolut nicht! Wie soll es sich also verteidigen, wenn es weder neue politisch-soziale Ideale aufweisen kann, noch ernst zu nehmende Streitkräfte?

Niemals waren wir Gegner Westeuropas und sind es auch heute nicht. Im Gegenteil, Osteuropa hat stets zu seinem westlichen Teil gravitiert und tut es heute noch, während Westeuropa gestern wie heute seinen östlichen Teil verleugnet. Beweise für gestern: Potsdam. Beweise für heute: alle Verteidigungspläne sehen ausschließlich eine Verteidigung Westeuropas vor. In allen diesen Plänen wird Osteuropa als „Feind" behandelt, weil es in Stalins Händen ist. Der Westen scheut nichts mehr als eine Einmischung in die „inneren Angelegenheiten der UdSSR"; das wäre „antidemokratisch". Dafür aber erachtet die Kommunistische Partei alle Arbeiter und Bauern als ihre „Brüder" und Verbündete. Sie „befreit" sie überall offensichtlich und tatkräftig vom bourgeoisen kapitalistischen „Joch". Das ist „erzdemokratisch".

Diesen Standpunkt nimmt nicht nur die offizielle rechtsgerichtete Politik von ganz Westeuropa ein, sondern auch ihre linke sozialdemokratische Opposition. Die Herren Attlee, Ollenhauer und ihre Gesinnungsgenossen haben auf dem letzten Kongreß der erneuerten Sozialistischen Internationale den osteuropäischen sozia-

налу, категорично відмовили право на прийняття східноевропейських соціялістичних партій в рівноправні члени Інтернаціоналу. Їм дозволено бути там тільки як гостям без права голосу. Сталося велике чудо. Досі ми думали, що унтерменші були тільки в Гітлера, а тепер бачимо, що вони є також в рядах соціялістичного «Інтернаціоналу». Яка ж причина такого безглуздя? Причин виявилося аж дві: перша, екзильні соціялістичні партії, по словах пана Етлі, не репрезентують своїх націй. В такому разі їх «репрезентують» тільки компартії в окупованих Москвою країнах; друга, коли екзильні соціялістичні партії будуть прийняті в Інтернаціонал, тоді перекреслюється всяка можливість для переговорів Соціялістичного Інтернаціоналу з... Сталіном. Ось на що покладає свої надії Соціялістичний Інтернаціонал. Ми маємо всі підстави боятися, що таким чином всі ці панове підуть слідами Керенського, Бенеша та Миколайчика.

Загально відомо, що червона Москва добру половину усіх своїх політично-мілітарних досягнень завдячує зовсім новій методі ірреґулярно-партизанської війни, в глибокому запіллі своїх противників. Також є загально відомо, що на території СССР в часі 2-й світової війни і по війні діяли цілі національні антикомуністичні партизансько-повстанські армії, а тепер там далі існує в кожній країні зменшене озброєне підпілля. Також вже є загально відомо, що кожна компартія в кожній країні в часі вибуху війни, автоматично перетворюється на **партизанську армію, керовану Москвою.** Що по цьому питанні робить Европа? «Партизанські» скандали в Західній Німеччині та називання партизанів «бандитами» по всіх штабах Европи?

Що повинна робити Західна Европа?

Реасумуючи все сказане, на нашу скромну думку, Західна Европа повинна б серйозно проаналізувати причини всіх своїх поразок і шукати виходу не в півзасобах, а в повних засобах, тобто:

1. Двигуном усіх життєвих процесів є не палиця, а постійно нові політично-соціяльні ідеали. Західна Европа ще має даровану від Бога свободу дії та колосальний інтелектуально-культурний, цивілізаційно-технічний та матеріяльний і людський потенціял. Все це треба негайно використати для того, щоб викувати такі нові політично-соціяльні ідеали, які будуть спроможні не тільки конкурувати з соціяльною демагогією компартії, але й поривати народні маси до активної боротьби

(Закінчення на стор. 15)

listischen Parteien kategorisch das Recht auf Aufnahme als Mitglieder der Internationale abgesprochen. Sie durften nur als Gäste ohne Stimmrecht anwesend sein. Bisher waren wir der Ansicht, daß es Untermenschen nur bei Hitler gab, aber jetzt wissen wir, daß auch in den Reihen der sozialistischen „Internationale" solche Kategorien bestehen. Was ist die Ursache einer solchen Unsinnigkeit? Vor diesen Ursachen sind gar zwei in Erscheinung getreten; die erste: die sozialistischen Parteien im Exil vertreten, nach Attlees Worten, nicht ihre Nationen. Nach dieser Ansicht werden diese Nationen also nur von der Kommunistischen Partei in den von Moskau okkupierten Ländern „repräsentiert". Die zweite: wenn die im Exil befindlichen sozialistischen Parteien in die Internationale aufgenommen würden, so wäre damit jegliche Möglichkeit mit — Stalin zu verhandeln, ausgeschlossen. So also sieht es im Westen aus! Wir haben allen Grund zu befürchten, daß diese Herren den Weg Kerenskij's, Benesch's und Mikolajczyk's gehen werden.

Es ist allgemein bekannt, daß das rote Moskau gut die Hälfte aller seiner politisch-militärischen Erfolge einer ganz neuen Methode der irregulären Kriegführung mit tief im Hinterlande des Gegners operierenden Partisanen verdankt. Es ist auch allgemein bekannt, daß während und nach dem zweiten Weltkriege auf dem Territorium der UdSSR nationale, antikommunistische aufständische Partisanenarmeen gekämpft haben und daß auch jetzt in jedem Lande in verkleinertem Ausmaße eine bewaffnete Untergrundbewegung wirkt. Es ist auch schon allgemein bekannt, daß die kommunistischen Parteien eines jeden Landes sich bei Kriegsausbruch automatisch **in von Moskau aus dirigierte Partisanentruppen** verwandeln. Was wird von Europa in dieser Hinsicht unternommen? Die „Partisanen"-skandale in Westdeutschland und die Bezeichnung der Partisanen als „Banditen" in allen Stäben Europas?

Was soll nun Europa tun?

Alles hier vorgebrachte zusammenfassend, sollte Europa unserer bescheidenen Meinung nach die Ursachen seiner Niederlagen einer ernstlichen Analyse unterziehen und einen Ausweg nicht mit Hilfe von halben, sondern von wirklich ganzen Mitteln suchen, d. h.:

1. Die Triebkraft aller Lebensprozesse ist nicht der Prügel, sondern ständig neue politische und soziale Ideale. Westeuropa ist noch im Besitze der ihm von Gott geschenkten Freiheit des Handelns und eines großen intellektuellen, kulturellen, technischen, materiellen und menschlichen Potentials. Alle diese Reserven müssen unverzüglich zu der Aufgabe der Bildung solcher sozialer und politischer Ideale herangezogen werden, die nicht nur imstande wären, den demagogischen Losungen der Kommunistischen Partei standzuhalten, sondern auch die Volksmassen zum aktiven Kampf für sie mitzureißen. Jeder Soldat muß wissen, wofür er sein Leben einsetzen soll.

(Schluß auf Seite 15.)

Сотн. О. Гриценко

Історичні документи української демократії

(До 13-ї річниці проклямації Українського Комітету в Парижі)

З моментом окупації Польщі німецькою армією, де містився осідок екзильного Уряду Української Народної Республіки, всяка офіційна робота Уряду під тоталітарною націонал-соціялістичною окупацією східноевропейських країн, була абсолютно унеможливлена. Президент УНР п. А. Лівицький був у Варшаві німецькою владою конфінований. З цих причин він, лишаючись під німецькою конфінацією, неофіційно пішов на дуже ризиковний крок, а саме шляхом через Прагу-Рим в листопаді 1939 року передав таємну директиву тодішньому прем'єр-міністрові Уряду сл. п. Вячеславові Прокоповичу зформувати новий Уряд УНР на території, що перебувала під контролею західніх альянтів.

Виконуючи цю директиву, п. В. Прокопович зформував у Парижі новий український комітет, що на той час заступав Уряд УНР. Новозаснований комітет 15 грудня 1939 року опублікував свою першу декларацію, яка була видрукувана французькою мовою в спеціяльному Бюлетені Українського Пресового Бюра в Парижі. Щоб святочно відзначити цю велику подію в житті української демократії, ми подаємо в цілості, як названу декларацію, так і наступну відозву, видану тим же Комітетом 15 травня 1940 року.

ДЕКЛЯРАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО КОМІТЕТУ

До Українців!

В хвилину найбільших змагань, в хвилину коли наш народ в другий раз переживає страшну катастрофу, коли цитадель нашої культури — славний Львів, вся східна Галичина і вся Волинь упали під удар червоної Москви, тобто нашого найбільшого ворога, в цю хвилину відповідальність перед Батьківщиною усіх нас, що знаходяться в вільних країнах, є величезна.

Ми мусимо виконати наше завдання. З ініціятиви Уряду Української Народної Республіки постав у Парижі Український Комітет. Цей Комітет є автономна інституція, яка має за ціль обороняти українську національну ідею, реалізуючи практичним способом розрішення всіх проблем, які ставляться перед нами: допомагаючи створенню українських військових частин у Франції і других союзних державах, збільшуючи коло наших друзів-чужинців і зрештою стараючись скріпити зв'язки між всіма українськими організаціями в Европі, Азії та Америці.

Розуміючи всю важливість великої поставленої собі мети, Комітет буде ввесь час старатися поширити свій склад шляхом прийняття до себе все нових представників тих українських угруповань, з якими він дійде до бажаної згоди. Тим самим Комітет бажає установити солідарну співпрацю з усіма тими українськими організаціями, які переслідують в інших державах ті самі цілі, що й він.

В цей страшний і рішучий час думка і чин всіх українців мусять бути об'єднані. Всі тактичні непорозуміння, які могли до цього часу роз'єднувати українців, упали перед новою нашою катастрофою.

Сьогодні серед нас немає більше українця з-над Дніпра, або з Галичини. Сьогодні серед нас немає партій чи груп, які б мали ту чи іншу підставу ставити українців одного проти другого. Сьогодні існують українці, яких об'єднує одна думка і одне стремління. Для оборони прав громадянина, для оборони справедливости в світі об'єдналися дві великі потуги — Франція і Великобританія. Для нас українців не може бути питань: наше місце разом з ними. Всі наші надії тісно зв'язані з їх армією і наш обов'язок допомогати їм.

Націонал-соціялістична Німеччина та її уряд зрадили самі себе і свій народ. Вже багато говорилося про цю зраду, але ми можемо пригадати ще раз, яку шкоду нам вже заподіяли націонал-соціялісти: на протязі довгих років представники III Райху всюди дуже голосно кричали про їх симпатії до України та обіцювали «визволити» українців від страшного московського режиму. На практиці ж було доказано, що це був тільки політичний маневр Гітлера. Піддержуючи деякий час Карпатську Україну, уряд Німеччини, що вже стало сьогодні відоме, зробив тільки спекулятивну гру. Перед самим початком війни німці часто зверталися до українців Галичини, з гарячими закликами вказуючи на всі ті нещастя, які їм заподіяла Польща. Коли ж почалася війна, Німеччина в подяку Москві за те, що вона допомогла їй, віддала в руки найстрашнішого ворога нашого народу шість мільйонів українців на страшні тортури та переслідування. Вона віддала і знищила рештки нашої культури. Квіт нашого народу, який Уряд Української Народної Республіки по першій світовій війні врятував від смерти, сьогодні Німеччина віддала на нелюдські тортури совєтських катів. Перед цією зрадою стигне кров.

Нашу трагедію ми мусимо висвітлювати перед цілим світом. Ми мусимо енерґійно ставити нашу проблему, проблему самостійности і соборности цілої нашої країни перед світовими потугами, які так шляхотно поставили спротив проти гноблення народів тиранією. Для нашої справи, для звільнення України ми мусимо боротись зі всією силою і енерґією. Ми не самі в московському ярмі. Разом з нами знаходяться дружні нам народи Білоруси, Кавказу, Туркестану і всі козаки. В німецькому ярмі вже стогнуть чехи та словаки і сьогодні ми вже бачимо там Польщу.

Ще недавно всі ці народи мали між собою сильні конфлікти. Сьогодні обставини змусили їх шукати спільну мову, зрікаючись думки панування одних над другими. Всі ці народи мають великі обов'язки: боротьба проти двох імперіялізмів, німецького і російського, націонал-соціялістичного і совєтського які подали собі братню руку. Вар'єри, які стояли на перепоні московського варварства у вигляді большевизму, сьогодні упали. Гітлерівська Німеччина зрадила европейську цивілізацію і тепер сама, як і

цілий світ стоїть перед смертельною небезпекою. Одна за другою малі держави тратять свою незалежність. Всі народи мусять зрозуміти, що на випадок, коли боротьба, яку сьогодні провадять Франція та Англія, буде програна, цілий світ паде у в'язницю по зразку царської імперії. Поневолені народи в цій боротьбі мусять грати першорядну ролю. З цієї світової катастрофи переможцем вийде той народ, який проявить найбільше високого розуму, витривалости в тяжкій боротьбі та національної єдности. Це головні принципи, з якими Український Комітет починає свою діяльність. Гаряче закликаємо до порозуміння і співпраці всі організації української національної думки, всіх політичних напрямків.

Голова: Олександер Шульгин, б. міністер закордонних справ України.

Заступник голови: Олександер Удовиченко, ген. штабу ген.-пор. Армії УНР, голова Т-ва бувших вояків української армії в Парижі.

Секретар: Іларіон Косенко, б. міністер.

Володимир Соловій.

Іван Рудичів, журналіст.

Гр. Довженко, б. член Центральної Ради.

Микола Ковальський, секретар Т-ва бувших вояків Армії УНР у Франції.

Париж, 19. 11. 1939 року.

Бюлетень українського пресового бюра

ВІД УКРАЇНСЬКОГО КОМІТЕТУ В ПАРИЖІ

В свій час наш Комітет зробив заклик до всіх українських партій, запрошуючи вислати своїх представників до Комітету, або увійти в контакт, щоб таким чином координувати всю українську діяльність. Деякі з цих організацій, що розпорошені по цілій Европі, вже делеґували кандидатів, які прийняті в склад Комітету. Одночасно повідомляємо, що переговори з іншими організаціями в Европі та Америці продовжуються.

Комітет ще раз підтверджує головні засади, які він ставить всім організаціям, які бажають співпрацювати з ним:

«Йде боротьба справедливости проти насильства, ми можемо співпрацювати тільки з тими організаціями, які зайняли чітко окреслену позицію в цій боротьбі, які відверто і чистосердечно заявили, що вони стоять по стороні тих держав, які мають на своїх прапорах: **незалежність для всіх народів.** Комітет зайняв ясну позицію, яку й задеклярував 19 листопада 1939 року. Цієї декларації Комітет буде дотримуватись до кінця своєї діяльности. Комітет переконаний, що тільки перемога Франції та Англії принесе визволення України та інших підбитих народів.»

Ми стали по боці Франції та Англії тому, що коли над цілим світом запанує насильство, тоді людське життя втратить свій зміст. Ми стали на стороні аліянтів, бо це єдина гідна позиція для українців після того, що їм заподіяла Німеччина. Це відповідь, гідна великого українського народу за заподіяну йому шкоду.

Ставши по боці аліянтів, Комітет підтримує свій Уряд, щоб він міг поставити ясно питання непідлеглости України перед західною демократією. Без самостійної України не може бути сталого миру в Европі.

Комітет з приємністю констатує, що чотири великі організації в США, які репрезентують понад один мільйон українців, в своїй декларації від 16. 4. 1940 року заявили, що вони також стають по стороні західніх демократій.

Комітет відкидає позицію невтральности, як негідну і яка корисна тільки для Німеччини та совєтів. В цій епохальній боротьбі, яка проходить на наших очах, всі народи, як і поодинокі особи, мусять знати свою позицію. Необхідно устійнити, що має панувати над світом: справедливість чи груба сила? Всі народи, а особливо підбиті нації, не можуть хитатись. Вони мусять стати по стороні справедливости, бо тільки тут вони знайдуть здійснення своїх національних інтересів. Одна річ є певна: коли на ділі запанує справедливість, в що ми глибоко віримо, тоді для всіх підбитих народів відчиняться двері свободи.

Члени Комітету в Парижі мають змогу вільно вибирати свій шлях. Франція в часі війни є країною свободи. Вимагаючи, річ зрозуміла, однаково від всіх своїх громадян, як і від чужинців, що користають з гостинности, лояльного виконання своїх громадянських обов'язків, Франція не вимагає поза тим від нікого більш нічого. Наша декларація від 19 листопада є вільним виявом нашої суверенної волі, ми стали по боці аліянтів не тому, що живемо у Франції. Ми живемо і залишаємось тут, бо ми хочемо підтримувати п. президента Вячеслава Прокоповича та Уряд УНР в їх праці. Працюючи для перемоги великих демократій Заходу, ми працюємо для звільнення України.

Ми закликаємо всіх українців іти разом з нами. Комітет дуже радо розпочне переговори з усіма тими організаціями, які в засаді прийняли наші постанови, щоб таким чином спільними силами продовжувати нашу велику акцію.

Український Комітет в Парижі

Президія: Голова О. Шульгин.

Заступники: В. Соловій і О. Удовиченко.

Секретар І. Косенко.

З наведених двох документів зовсім ясно видно, яку позицію на початку II-ї світової війни займала українська демократія. Одначе, на превеликий жаль, в наслідок відомого обороту світово-політичних подій західні демократії зовсім несподівано зробилися союзником СССР. Всі надії, які українська демократія покладала на західню демократію, абсолютно завели. Західні демократії, в тому числі й США, знищили деспотію націонал-соціялізму, але при цьому ще більше посилили тоді дуже захитані позиції комуністичної деспотії та російського імперіялізму. Не тільки Україна, Білорусь, Кавказ та Закавказзя далі залишилися в руках червоної Москви, але їй також попало в руки пів Европи.

Всяка ініціятива, що була розпочата українською демократією при вибуху війни, потім була придушена. Ніде ніхто не дозволив зорганізувати українську національну армію при чужих збройних силах, про що старався названий Український Комітет. А навіть і ті нації, які мали збройну силу по стороні західніх демократій (як польська армія Сікорського) також при закінченні війни попали під окупацію

(Закінчення на стор. 15)

Місія делеґації УККА в Европі

16. 12. 1952 прибула до Мюнхену делеґація УККА з Нью-Йорку в складі: пп. д-р Добрянський, Галичин, Ярема і Душник. В програму роботи делеґації входило 2 основні питання: 1) справа участи українців в роботі КЦАБ та його радіостанції «Визволення», фундованої Американським Комітетом Визволення Народів Росії, і 2) справа консолідації українських політичних партій на еміґрації.

Сподіваючися серйозних переговорів, ВО УНРади запросив також до Мюнхену на цей час Президента Української Народної Республіки п. Андрія Лівицького, Виконуючого Обов'язки Голови УНРади п. І. Багряного, всіх членів ВО та його представників: з Парижу інж. Созонтова, з Лондону сот. Опаренка, з Швеції д-ра Кентржинського, з Риму д-ра Федорончука, з Мадріду інж. Кішку, з Бонну д-ра Макарушку і з Берліну ред. Чорноморського.

17. 12. 52, перед обідом делеґацію прийняв на авдієнції в приміщенні ВО УНРади п. Президент Лівицький при співучасті Голови ВО д-ра Барана та всіх перечислених осіб. Голова делеґації д-р Добрянський на цій першій розмові доручив усім політичним партіям свого персонального листа на 14 ст. машинопису, в якому він з'ясовує мету приїзду делеґації. Зміст листа зводиться до того, що наші заокеанські гості пропонують усім українським політичним організаціям Европи об'єднатися — від крайніх лівих до крайніх правих — і покликати до життя окремий комітет, складений з усіх партій, та делеґувати цей новотвір у КЦАБ на тих умовах, що їх пропонує КЦАБ і Американський Комітет Визволення Народів Росії. По обіді ВО УНРади гостив делеґацію та інших запрошених гостей чашкою чаю. Наступного дня на 10 годину була призначена ділова розмова обох сторін, де чинники УНРади мали дати відповідь на пропозиції УККА та поставити свої контрпропозиції.

На превеликий жаль, намічена серйозна розмова не відбулася. Гості приїхали до приміщення ВО майже з двогодинним запізненням і заявили, що на запляновану розмову мають «дуже мало часу» (?!!). Замість ділової розмови, вони запропонували фракціям УНРади взяти участь у «широких нарадах разом з усіма іншими угрупованнями». Ці широкі наради непомітно перетворилися на безпредметний і безпляновий дешевий «мітюжок», з обов'язковою при таких умовах гучною «ґальоркою». Ролю цієї останньої там почали грати бандеро-угаверівці, висвистуючи та вигукуючи проти промовців з УНРади. На збори без жадної контролі могли заходити, хто тільки хотів і промовляти до вподоби. Таким чином, намічений через ВО УНРади плян переговорів був зірваний. Під постійним «головуванням» п. Галичина, замість політичних переговорів, тривало в Мюнхені три доби «чортове весілля». Маємо надію, що на цьому чортівському весіллі наші американські гості, нарешті, наочно переконалися, як далеко посунена в нас «загальна консолідація», що її вони нам наївно пропонують, не орієнтуючись у принципових ідеологічно-політичних проблемах далекої їм України.

На «нарадах» у питанні КЦАБ виявилася велика несподіванка. Якраз досі такі непримиренні і явно ворожі до Америки та всіх її організацій бандеро-угаверівці, аж до Зенона Пеленського включно, а особливо речники так зв. паперової «угвр», почали виступати за . . . співпрацю з КЦАБ. Це була бомба. Д-р Добрянський заявив, що УККА не має змоги добитися зміни назви «народів Росії» в Американському Комітеті Визволення та зміни статуту КЦАБ, але, не зважаючи на це, він рішуче пропонує нам прийняти ті умови, які тепер там є. В противному випадкові, мовляв, українці стають майже «по ворожому боці» до Америки. Фракції УНРади далі стояли за співпрацю з американцями, відкидаючи КЦАБ та його «народи Росії». Натомість, «угаверівці», словами пп. Ребета та Стахова, запропонували ad hoc створити названий вище «комітет» і післати його в КЦАБ. У цьому питанні створено тимчасову комісію з усіх угруповань, яка має «опрацювати резолюції наради». Нам здається, що ця комісія не обмежиться на резолюціях, а матиме тенденцію перетворитися на названий «комітет». Наш дотеперішній однолитний фронт проти КЦАБ, таким чином, став під велику загрозу.

Дискусії в питанні консолідації був присвячений останній день наради. Її розпочав п. Галичин зачитанням резолюції 5-го Конгресу УККА, де американські українці пропонують усім українським політичним угрупованням «сконсолідуватися на базі УНРади». На це питання бандеро-монархістична коаліція, словами багатьох промовців, заявила, що вона готова до консолідації в УНРаді, але рішуче відкидає Державний Центр Української Народної Республіки. Це «баляст». Ясно, що це обтяження. Концепція демократичної республіки українського трудового люду не до вподоби монархістам і бандерівцям. Одні

хотіли б завести в Україні добу Аракчеєва, а другі Гітлера. І всякі переконування їх вигукуючої «ґальорки» в правоті та потребі такої нашої державної концепції були, є і будуть безвиглядні. Ці люди не є засліплені, як це думають наші заокеанські брати; вони добре знають чого хочуть: **тоталітарно-диктатурної влади над Україною.** Це фашизм, що в засаді не визнає ані влади народу, ані консолідації з ким-будь, а тільки своє однопартійне насилля над цілою нацією. Це те саме, що й комуністична деспотія.

Висновки:

1. Замість довго очікуваної серйозної конференції, яка могла б розв'язати цілий ряд пекучих справ з нашої внутрішньої та зовнішньої політики, — вийшов дешевий демагогічно-аґітаційний «базарик».

2. Вина за цей «базарик» лежить однаковою мірою як на делеґації УККА, так і на всіх міністрах ВО УНРади. Коли вони побачили, що делеґація «не має часу» на переговори з Державним Центром України, повинні б також «не мати часу» на жодні мітинґи з «ґальорками» під еґідою УККА. Тоді напевно у п. Добрянського «знайшовся б час». Його УККА посилав сюди не для «базариків», а на серйозне діло. Для цього жертвенна еміґрація в США й оплачує своїми тяжко запрацьованими центами його подорож.

3. Делеґація веде себе явно не солідарно з українською національною політикою. Замість того, щоб в Европі порадитися з заслуженими діячами визвольних змагань України, яким чином ми всі взяті разом могли б перебороти нову «розенберґівщину» московського імперіялізму в США, делеґація поставила собі головне завдання: **загнати українців до російського КЦАБ.** Мало того, вона навіть замість консолідації нашого фронту, почала його розривати намовами окремих груп до національної зради. Які результати будуть з тих намов, покаже час.

4. Натомість поведінку фракцій УНРади нам доводиться з великим сумом, жалем і соромом визнати за скандальну. В цих людей нема ані єдиної програми дії, ані твердої принципової постави — як до бандерівської диверсії, так і до питання зовнішньої політики. Замість спільних нарад при всіх нових ситуаціях, кожна фракція шепочеться тільки між собою і на нових виступах випливають все нові протилежні курйози. Коли, приміром, Микола Лівицький виступає в оборону державних традицій УНР та сучасного статуту Національної Ради і відкидає співпрацю з КЦАБ, тоді Дмитро Андрієвський злегенька натякає, що державні традиції УНР давно втратили свій сенс, критикує статут УНРади як недосконалий документ, підкреслюючи, що він його «не підписував» (хоч це зосім не до речі, бо статут підписували партії, а не особи), і пропонує покликати не тимчасову комісію, а постійний діловий комітет для справи КЦАБ. Натомість, Михайло Воскобійник з УРДП спочатку записується на листу промовців, а потім резиґнує з промови саме тоді, коли є потрібний голос нової, так званої «підсовєтської» еміґрації. Це справляє враження, що, мовляв, їх також уже «купили». Так виглядає дотеперішня «коаліція». А що ж було б, якби до неї ще «доконсолідувалися» бандерівці?

5. Ми не сумніваємося в добрих і патріотичних тенденціях делеґації УККА, але вона підходить до всіх справ по-американському. Питання національних і ідеологічно-політичних принципів зовсім інакше відчувають вони, що народилися й зросли в свободному інтернаціональному морі, і ми, що народилися в тяжкій російській неволі та зросли в кривавій боротьбі проти чужих окупантів та внутрішніх ворогів української нації. Тому для них КЦАБ є сприємлива форма міжнародної співпраці, а для нас це є заперечення суверенности України і національна зрада. Для них бандеро-угаверівщина є також український національно-визвольний рух, а для нас, українських демократів, це є тоталітарна, антидержавна і антинародна диверсія, що винесла вирок смерти на українську демократію і вже раз бродила по коліна в українській крові. Це не політична група, а шайка братовбийників. Тому ми вимагаємо не «консолідації» з ними, а суду над ними! Натомість УККА всіма силами намагається їх прикривати новою демократичною плахтою.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Фінансовий Ресорт Виконного Органу Української Національної Ради стверджує, що за б. Фінансовим Уповноваженим і Краєвим Комісаром Позики на Великобританію п. М. Сахном, після звіту Контрольної Комісії, що перевела ревізію книговодства і каси під час передачи ним доручених обов'язків, не залишилися ніякі залеглості, ані недотягнення.

За його віддану працю Фінансовий Ресорт приносить п. М. Сахнові щиру подяку.

Др. М. Хробак
Керівник Фін. Ресорту

Цією дорогою повідомляємо всіх наших членів на терені Канади, що нашим Уповноваженим на цьому терені є пор. М. Сахно до якого слід зголошуватись у всіх справах УНҐ. Адреса: M. Sachno, Ukrainian War Veteran, League Inc. 104, Bathurst Str. Toronto, Ont. Canada

Іван Крицевий

Рух української молоді

(Продовження)

IV. Перша світова війна і українська молодь

Українська молодь добре знала, що її насильно примушують проливати кров за інтереси ворогів її народу. Одягнена в московську шинелю молодь України сотнями тисяч відправлялася на побоєвища ґіґантних фронтів. Одначе, в сірих московських шинелях українська молодь не зраджувала свою національну ідею. Рух української молоді в московській армії у воєнно-фронтових умовах був ще більше активізований новими надіями і прибрав форму відповідну воєнному періодові. Така ж сама ситуація була серед української молоді в австро-угорській армії. Українські вояки в ворожих арміях всюди пляномірно і стихійно всіма способами сприяли поразці окупантів України. З точки погляду окупантів це була «зрада», а з точки погляду українських вояків — законна відплата ворогам. Маси українців з царської армії пляномірно опинилися в німецько-австрійському полоні, а західні українці — в російському полоні. Це не випадок, а стихійний плян саботажу фронту.

Полонені українці по обох боках не марнували вільного часу за дротами. Вони всюди організували свої явні і таємні осередки та різні школи. Вивчали історію України, рідну мову та інші науки. Вони інтуїтивно відчували, що прийдуть якісь загальні зміни, де буде змога ще віддати свої сили на боротьбу за волю свого народу. І вони не помилялися. Ті зміни прийшли. В другій фазі війни почало доходити до організації військових частин з полонених українців по обох боках. Туди пішла добровільно передова молодь. У військових частинах з полонених українців переводилася їх повна духова українізація і на очах зростав та потужнів непоборний патріотичний дух майбутнього вояка суверенної України.

Наша студентська молодь та молодь з фабрик і села в той же самий час так само законспіровано масово всіма засобами поширювала визвольні ідеали та підготовлялася до практичної реалізації великого пляну національної революції. Все те, що сталося в нас у 1917 році, не було випадковим явищем, а наслідком довголітньої підготовки України до революції проти Росії та Австро-Угорщини. Це робота поколінь в період від козацької доби до великої лютневої революції.

Війна 1914—18 рр. зблизила духовно і фізично цілу українську націю, що досі була розірвана кордоном чужих окупацій. Великі Шевченкові ідеали зробилися єдиними ідеалами для всього українського народу. Перша світова війна внесла колосальні загальні зміни. Почали тріщати старі та зарисовуватися нові кордони в цілій Европі. На ці нові події були звернені очі цілої української нації. У кінці XIX і на початку XX століть культурно-політичний рух на західньоукраїнських землях ширився під впливом громадсько-політичної діяльности М. Драгоманова і Франка, та багатьох інших національних діячів. І вже перед війною 1914 року рух української молоді ідейно був єдиним і всенаціонально-соборницьким.

Чужі кордони розділяли українську націю тільки фізично. Поширюючи великі шевченківські ідеали визвольно-національної революції, українська проґресивна молодь на початку XX ст. ніколи не рівнялася на молодь «старшого брата» — москаля, як це всюди намагаються доказувати росіяни всіх політичних переконань від монархізму до комунізму включно. Очі української молоді ніколи не були звернені на Москву та Петроград, а виключно на Київ та Львів, де формувалися та виковувалися проґресивні ідеали та концепції української державної думки.

V. Велика революція 1917 року і українська молодь

Національний визвольно-революційний рух української молоді періоду великої національної революції та визвольних змагань України 1917—21 рр., марксо-ленінці тенденційно по своєму насвітлюють, щоб від того була користь московським імперіялістам. Всі московські історики і публіцисти штучно випуклюють ними ж зформульовану большевицьку антиукраїнську сторінку, обходячи мовчанкою, або оплюгавлюючи наругами визвольну Українську Національну Революцію. Також «кающіеся» українські зрадники леніно-хвильовісти наслідують своїх наставників: хвильовісти, вилізаючи зі шкіри, намагаються «висвітлювати» Українську Національну Революцію в кривому московському дзеркалі. Леніно-сталінськи діялектики, а за ними і їх українські пахолки, взагалі перекручують на свій (московський) лад всю історію українського народу. Представники зкомпромітованого і живим похованого хвильовізму, фальшуючи українські революційні події 1917—21 рр. хочуть відшкрябати з хвильовізму українську кров, що бризнула на них з розстрілюваної ними непохитної перед ворогами Петлюрівщини. Щоб це осягнути, вони викреслили з історії України національну революцію на чолі з М. Грушевським та С. Петлюрою, ставлячи на її місце московський «жовтень». Одначе це їм нічого не поможе. Сторінки, записані кров'ю української нації, з історії України не викреслити нікому!

Щоб показати у правдивому світлі українську молодь періоду великої Національної Революції, та щоб протиставити український рух рухові московському, треба ті два протилежні і ворожі один одному рухи висвітлювати окремо в їх історичному розвитку. Ми вже згадували, що український національний рух розвивався своєрідно по своєму власному шляху, проходячи своєрідні національно-незалежні етапи. Протягом століть рух українського народу позначувався боротьбою проти чужих поневолювачів. У період Національної Революції 1917 року цей рух дійшов своєї вершини, як рух вповні дозрілої нації. Свою політичну дозрілість український народ затвердив створенням своєї суверенної держави у формі Української Народної Республіки.

Натомість московський імперіялістичний рух від Івана Ґрозного через цілі століття проходив своїм завойовницьким шляхом, яким дійшов до жовтневої московсько-большевицької контрреволюції. У період цієї контрреволюції молодь московщини під проводом білих ґенералів та Леніна збройно виступали проти ідеалів лютневої революції, яка принесла Україні державну суверенність. У той же самий період вибухли такі ж самі національні революції у всіх народів московської імперії. Проти них, так само як і проти України, була скерована вся зброя білого та «зеленого» імперіялізму і червоної контрреволюції.

Українська національно свідома молодь взяла найактивнішу участь в революції: з ентузіязмом пішла в лави Української Національної Армії, що її вів до бою проти кожного ворога Симон Петлюра. Українська проґресивна молодь формувала і обороняла свою рідну демократичну державу. Вона піднімала і організувала цілий український народ до безкомпромісової боротьби.

Під суверенним прапором Української Народної Республіки, молодь усіх українських земель з'єдналася в збройній революційній боротьбі проти ворогів свого народу. Галицькі Січові Стрільці та УГА разом з козаками наддніпрянцями і кубанцями героїчно очищали Україну від загарбників. Українська молодь усіх земель України таким чином кров'ю освятила свою національну єдність навіки. Саме тоді, коли промосковські хвильовісти єдналися з московськими колонізаторами, національно свідома і патріотична українська молодь своєю кров'ю в своїй національній армії всюди ставила завзятий спротив ворогам України. Могили під Крутами, під Базаром і по всій Україні, — це могили, у яких спочивають останки найблагородніших синів України. Ті могили, разом з могилами наших славних предків-козаків, свідчать про невмирущу і непримиренну вічну боротьбу українского народу за свою волю. На цих могилах виховуються і гартуються майбутні покоління української молоді — господаря суверенної України. Ця молодь вже частинно осягнула і повністю довершить те, що їй заповів її Великий Пророк:

«І мене в сім'ї великій,
В сім'ї вольній, новій,
Не забудьте пом'янути
Незлим, тихим словом.»

VI. Московсько-большевицька жовтнева контрреволюція і українська молодь

Історія вже відрізнила велику демократичну лютневу революцію від московсько-большевицької жовтневої контрреволюції. Це не була жодна революція, а тільки державний путч, що передав в руки большевиків цілу російську імперію. В Україні були переведені великі соціяльні реформи Урядом Української Народної Республіки, а не большевиками. Всі національні і соціялні здобутки, що їх Україна осягнула в XX ст. завдячуються не большевикам, а українській національній владі. Большевицька жовтнева контрреволюція всі ці здобутки наново нищила. Українська нація цим намаганням нової московської імперіялістичної контрреволюції ставить всіма силами запеклий спротив. Перед у цьому спротиві України веде рух української молоді. Саме тому так запекло московські політичні ідеологи та виконавці їх програми накидаються на цей рух.

Після віковічної боротьби з українським самостійницьким рухом, московські можновладці вирішили в першу чергу відібрати від української нації її рідну молодь. Для цього Москва пішла на дуже багато демаґоґічних «поступок» в користь поневолених народів. І це їй у великій мірі вдалося. Брехливі шумні гасла про соціяльне і національне звільнення всіх народів сильно впливають, як ми бачимо сьогодні, не тільки на культурно відсталі, але й на вискокультурні народи, а особливо на недосвідчену молодь та на політично невироблений пролетаріят. Тому й не дивно, що частина національно несвідомої молоді України піддавалася впливові тих большевицьких гасел. Ця молодь та ворожий Україні тодішній чужинецький пролетаріят під проводом компартії та червоної російської армії виступали проти Української Народної Республіки. Ми не збираємось їх судити, але також не можемо їх виправдувати так, як це роблять наші хвильовісти. Вони мусять визнати свою помилку, припинити всяку ґльорифікацію т. зв. великих здобутків «жовтня», не виставляти себе як «головну силу», а скромно вливатися в український національно-революційний рух.

Для маскування своїх імперіялістичних замірів Ленін, що був свідомий того факту, що молодь всіх неросійських націй буде ставити запеклий спротив Москві, надав своїй московській організації молоді «інтернаціональну» покришку. Тому поруч третього комуністичного інтернаціоналу був заснований також Комуністичний Інтернаціонал Молоді (КІМ). На цей гачок нові російські імперіялісти дуже влучно ловили національно несвідому молодь. Їй імпонувало та зробилося навіть «модою» захоплюватися ідеалами інтернаціоналізму. Це захоплення московська імперія хитро використовує в свою великодержавну користь, щоб таким чином викорінювати в неросійської молоді всі почуття своєї національної окремішности.

Одначе проти цієї затії національно свідома українська молодь, яку насильно втиснено в цей фальшивий інтернаціонал, провадить запеклу боротьбу. Цей спротив отримав нову назву «буржуазного націоналізму», який «інтернаціональна» Москва випалює гарячим залізом. Большевицька школа в Україні всіма силами намагається спотворювати душу української молоді. З палких патріотів України Москва намагається робити своїх яничарів. Для цього зневажається все те, що є національно-українське, аж до культури, звичаїв та одягу включно і на його місце доходить до безглуздового обожнювання всього того, що є російське. Так виглядає московський »інтернаціоналізм», де все-таки Росія є передовою нацією світу. Всі ці намагання «перевоспітанія» являються найжахливішим пеклом для української молоді. Одначе, даремні всі заходи ворогів. Нова українська молодь вже має свій критичний розум, бачить куди тягне Москва і бачить які помилки зробила та частина нашої національно несвідомої молоді, що в часі великої революції пішла не за Петлюрою, а за Леніном. Отже, спроба ворога відібрати від української нації її молодь — невдала-

З життя УНҐ

ТАК БИГЛЯДАЄ ДІЙСНІСТЬ

Після опублікування заяви Команданта УНҐ от. Т. Бульби-Боровця в журналі «Меч і Воля» ч. 5 та комунікату ГК УНҐ в цьому ж числі журналу, як протесту проти намагання ЦК УРДП зробити з УНҐ партійну боївку, п. І. Багряний та ЦК УРДП офіційно заявили, що заява ГК УНҐ не відповідає правді, бо «ніде УРДП не претендувала на «привласнення» УНҐ» (І. Багряний: «Чи розламає нас ворог?» «Укр. Вісті» ч. 44). Натомість неофіційною дорогою, тобто суворо довірочними директивами, ЦК УРДП провадить зовсім іншу роботу. Щоб не бути голословними, наша редакція отримала від ГК УНҐ для опублікування одну з секретних директив Секретаріяту ЦК УРДП від 26 липня 1952 року за підписами Організаційного Секретаря ЦК УРДП. В. Василька (він же і В. Григоренко) та Керуючого Справами А. Широкостепа (він же і А. Микитюк).

На майбутнє замість полеміки ми будемо публікувати відповідні секретні документи ЦК УРДП, залишаючи право коментарів нашим читачам.

Становище ГК УНҐ до цієї справи, крім офіційних заяв в пресі, виложене ще листом ГК УНҐ до ЦК УРДП від 25. 9. 1952 р., за підписом Команданта та в/о Начальника Штабу ГК УНҐ, який також подаємо нижче.

Наша мета є припинити всяку ворожнечу поміж українськими політичними та військовими організаціями. Натомість ЦК УРДП всіма силами намагається цю ворожнечу далі поглиблювати.

Щоб ЦК УРДП нам не закидав фальшування документів, подаємо головні місця, а зокрема підписи, в фотокопіях.

Секретаріят ЦК УРДП

до Краєвих Комітетів УРДП

26 липня 1952 року

С. Довірочно

Дорогі Друзі.

«Повстання» Бульби-Боровця проти УРДП закінчилося, як це і мало бути, повною для нього поразкою. Його спроби перетягти на свій бік частину членства УРДП. для використання цього членства по лінії дуже небезпечної і шкідливої діяльности, не вдалися. Не вдалися тому, що членство УРДП. загартоване у боротьбі проти всіх ворогів української визвольної справи, виявилося непохитним революційно-демократичним елементом, монолітом згуртованим навколо ЦК УРДП та навколо лідера і провідника Українського Революційно-Демократичного Руху — Івана Павловича Багряного.

По боці Бульби-Боровця стала мізерна купка людей, що були ним вже давно завербовані для праці по «зовнішнім зв'язкам» і, що в силу певних зобов'язань вже не могли відійти від Бульби. Цю мізерну купку людей можна порахувати на пальцях однієї руки. Таким чином «отаманчик» залишився без «армії», але посідаючи необмежене нахабство і хамство вважає себе й надалі «головним командантом УНГ», а своїх «ад'ютантів» та «охоронників» — головною командою УНГ.

На сьогодні витворилася така ситуація:

1. Головна команда УНГ повністю здекомплектована. Вийшли з головної ком. в знак протесту проти потягнень Бульби-Боровця полк. М. Магнетеско. і пол. І. Кісіль та відмовились від членства УНГ. Відмовились співпрацювати з Боровцем пол. І. Коваль, майори В. Василько й Батурко.

2. Пани Бульба-Боровець та О. Гриценко «кооптували» до своєї «головної команди» трьох своїх колег по «зовнішніх зв'язках» і далі використовують ширму УНГ для своєї роботи на «зовнішньому відтинку».

3. Формально існують Крайові (в оригіналі закреслено: «команди УНГ, що складаються з членів УРДП» — Ред.) організації УНГ, що складаються з членів УРДП і що на чолі їх стоять краєві команди УНГ.

4. Йти за прикладом «отамана», тобто «докооптувати» до І. Коваля, В. Василька і М. Батурка ще 2—3 осіб і називати це Головною Командою УНГ було б з нашого боку неповажно.

Виходячи з вищенаведеного Секретаріят ЦК УРДП виніс рішення, що в основному зводяться до наступного:

1. Зберегти та розбудувати УНГ як військове рам'я в системі Революційно-Демократичного Руху.

2. Провідну ролю в розбудові УНГ провадять Секретаріят ЦК і Краєві Комітети УРДП через керівників своїх військових відділів;

3. Всі члени УРДП повинні стати членами УНГ;

4. В тих крайових (в оригіналі закреслено: «Командах» — Ред.) Організаціях УРДП, де до сього часу не існують крайові команди УНГ, такі негайно створити та очолити своїми людьми.

5. Поповнення рядів УНГ провадити за рахунок позапартійних українських патріотів — прихильників революційно-демократичного руху.

ся. Ця молодь крокує своїм шляхом до своєї мети, яка не має нічого спільного з Москвою.

Про названі вгорі події свідчить історія Союзу Визволення України і Спілки Української Молоді. Під своїм політично-інтелектуальним керівництвом рух української молоді намагався активно визволяти свою Батьківщину навіть в совєтських умовах. Історія СУМ є однією з найсвітліших сторінок в історії визвольно-революційного руху України.

6. Недопускати до керівних органів УНГ «атаманчиків», амбітних осіб, та осіб противних середовищ, що, як показав досвід, намагаються пролізти до УНГ з метою її розвалу.

7. Зобов'язати п. п. І. Коваля, В. Василько та М. Батурко тимчасово виконувати функції Головної Команди УНГ до часу покликання нового її складу.

8. Доручити Орг. Секретарю В. Василько та його заступнику в справах військових — М. Батурко опрацювати проект центрального керівництва УНГвардією, відповідно до сучасних еміграційних умов та подати його на обміркування Краєвих Комітетів УРДП та краєвих команд УНГ.

9. Доручити п. п. В. Василько та М. Батурко підготовити видання військово-політичного журналу для членів УНГ, з тим, що перше число його мало б вийти не пізніше серпня м-ця ц. р.

Подаючи це рішення Секретаріяту ЦК УРДП, просимо прийняти його до відома та виконання.

Звертаємо вашу увагу на те, що «отаман» потерпівши повну поразку в «повсанні» (літера «т» в оригіналі дописана від руки — Ред.) проти УРДП і УНГ виявляє ще більшу злобу проти нашого руху та вдається за допомогою до тих, кого ще недавно таврував на сторінках своїх бюлетенів словом «фашисти» і насамперед вдається до своїх бувших колег з ОУН(м).

Останні, річ ясна, стараються його використати, щоб «напаскудити» УРДП.

Слід також мати на увазі, що він має майже в кожній країні своїх «ад'ютантів» і вже доручив їм «творити» краєві та місцеві команди свого УНГ, за рахунок опозиційно настроєних до УРДП людей та мельниківців.

В зв'язку з цим просимо бути пильними, щоб заздалегідь такі потягнення «атамана» і його агентури відсікти й знешкодити.

З дружнім привітом
Організаційний Секретар
(—) В. Василько)

Керуючий Справами
(—) А. Широкостеп)

Відпис.
Українська Національна Гвардія
Головна Команда
Відділ: Організаційний

До
Центрального Комітету УРДП

в Новому Ульмі

25. 9. 1952 року

Заявою Команданта УНГ, опублікованою в журналі «Меч і Воля» Ч. 5, та комунікатом Головної Команди УНГ, опублікованим в тому ж самому журналі, було зайняте становище УНГ до УРДП та інших політичних партій. Головна Команда УНГ мала замір цими заявами ограничитись. Одначе потім появилася стаття І. Багряного в «УВ» «Чи розламає нас ворог?», на яку члени УНГ вважали своїм обов'язком дати п. Багряному відповідь. Пізніше ЦК УРДП зорганізував свою партійну УНГ. На цю заяву Головна Команда дала відповідь комунікатом в журналі «Меч і Воля» ч. 6.

В міжчасі відбулися порозумівавчі розмови поміж представником ЦК УРДП інж. Ф. Пігідою та Командантом УНГ от Т. Бульбою-Боровцем. В цих розмовах також був посередником д-р В. Доленко. ЦК УРДП домагався повороту всіх вийшовших членів УНГ з УРДП назад в партію і пропонував ліквідувати конфлікт відновленням попереднього «статус кво». Головна Команда відкидала поворот членів УНГ в партію і пропонувала припинити ворожнечу поміж УНГ та УРДП; відкидала підпорядкування військових організацій одній якій-будь партії; пропонувала завести дружні взаємовідношення поміж всіма політичними та військовими організаціями; домагалася, щоб ЦК УРДП не нав'язував жодної співпраці з бандерівцями. Ці розмови були перервані, бо п. Багряний пішов на переговори не тільки з Бандерою, але й його чекістом М. Лебедьом-Рубаном.

Замість нормалізації взаємовідношень ЦК УРДП видрукував в друкарні «УВ» журнал нової своєї військової організації, чи навіть кількох «організацій», тобто «унґ» та якогось нікому невідомого «леґіону. Головна Команда УНГ кваліфікує цю затію та її журнал «Штурм» нічим іншим, як чужою провокацією проти України та її організацій. За всі плюгаві пашквілі в цьому журналі всю відповідальність несе ЦК УРДП, а не жодні «леґіони». Де ті «леґіони» були досі? Чому вони мовчали? Це є партійне розбивання українського вояцького стану. Головна Команда УНГ цією дорогою ще раз пропонує нормалізацію взаємовідношень на поданих умовах і домагається від ЦК УРДП припинити ворожнечу та залишити непочитальні тоталітарні кроки з партійним військом та його органами. На цє є суверенні патріотичні військові організації.

УНГ, за рахунок [illegible] до [illegible] та [illegible].
В зв'язку з цим дорогою бути пильними, щоб заздалегідь такі потягнення "атамана" і його агентури відсікти й знешкодити.

З дружнім привітом

Організаційний Секретар
/[illegible]/

Керуючий Справами
/[illegible]/

Коли дійсно постане якась нова військова організація поза УНГ сама собою, гуртуючи якийсь конкретно окреслений круг українського вояцтва, а не буде партійним одветом проти УНГ, тоді УНГ радо привітає появу такої братньої нам комбатантської організації і нав'яже з нею дружню співпрацю, як це ми робимо з усіма нашими комбатантськими організаціями. Але така організація повинна дійсно існувати, відбути свій з'їзд, обрати свій провід і схвалити свій статут. Щойно тоді може бути мова про існування та діяльність організації, а не так, як це авізує своє нібито народження якийсь нікому невідомий «леґіон» пашквільними комунікатами проти УНГ. Раз УРДП створює цей «леґіон» для боротьби не проти Сталіна ,а проти УНГ, тоді очевидно УНГ буде примушено поборювати і УРДП і її «леґіони» та ґвардії. Ми не на те боремося проти компартії

Оборона Европи...

за ті ідеали. Кожен вояк мусить точно знати за що він має жертвувати своє життя.

2. Европа мусить нарешті зрозуміти, що всі інші «відсталі» нації світу є такі самі люди і мають таке саме право на вільне існування під сонцем. Европа має всі дані на те, щоб своєю культурою та цівілізаційно-технічною і матеріяльною силою далі вести перед в діях людства, але цей перед мусить бути базований на зовсім нових основах, що їх вимагає нова атомна доба.

3. Пересичена великим добробутом Европа, коли вона не хоче піти слідами старого Риму, мусить відродити свій лицарсько-бойовий дух, готовність не тільки до здобутку, але й до жертви та сомовідречення в ім'я добра цілого людства.

4. У всіх своїх оборонних плянах, Західна Европа повинна не сепаруватися від Східної Европи, а трактувати наш цілий материк як єдину ґеоґрафічну, політичну культурну та матеріяльну цілість. Компартія, помимо всіх її заяв про «мирне співжиття двох систем», по суті, згідно її ідеології та програми, не збирається ділити з кимбудь не тільки Европи, але й цілого світу. Світова комуністична революція, це не пропаґанда, а **політичне кредо большевизму.**

Або Европа викреше сама з себе настільки моральної та матеріяльної сили, що переможе большевизм, або большевизм опанує Европу. Інших виглядів нема. Хто хоче жити, **мусить боротися!**

Die Verteidigung Europas...

2. Europa muß endlich zu der Erkenntnis kommen, daß die „zurückgebliebenen" Völker der Erde ebensolche Menschen sind und das gleiche Recht auf ein freies Dasein haben. Europa besitzt alle Voraussetzungen dafür, daß es mit seiner Kultur, Zivilisation, Technik und materiellen Stärke auch weiterhin eine führende Rolle in der Geschichte der Menschheit spielen kann; aber diese Führerrolle muß auf ganz neuen Grundlagen, auf Grundlagen wie sie das Atomzeitalter fordert, aufgebaut werden.

3. Das durch Wohlleben übersättigte Europa muß — wenn es nicht den Weg des alten Rom gehen will — seinen ritterlichen Kampfgeist wieder erwecken, seine Bereitwilligkeit nicht nur zum Erwerb von materiellen Gütern, sondern auch zu Opfer und Selbstentsagung für das Wohl der Menschheit unter Beweis stellen.

4. In seinen Verteidigungsplänen sollte sich Westeuropa nicht von Osteuropa absondern; es sollte unseren ganzen Erdteil als eine geographische, politische, kulturelle und wirtschaftliche Einheit auffassen. Trotz aller ihrer Erklärungen über das „friedliche Zusammenleben der beiden Systeme" hat die Kommunistische Partei in Wirklichkeit, gemäß ihrer Ideologie und ihrem Programm, keineswegs die Absicht, sich mit irgendeinem anderen System in die Welt, geschweige denn in Europa, zu teilen. Die kommunistische Weltrevolution — das ist keine Propaganda, sondern **das politische Kredo des Bolschewismus.**

Entweder bringt Europa aus sich selbst so viel moralische und materielle Kräfte auf, daß es den Bolschewismus besiegen kann, oder der Bolschewismus wird Europa beherrschen. Einen anderen Ausweg gibt es nicht. Wer leben will, der muß kämpfen!

Історичне документи...

Москви. Всі ці події в дуже великій мірі підкосили те колосальне довір'я східно- та центральноевропейських націй Заходу, яким він там користувався до другої світової війни. Щоб це довір'я відновити, західні демократії повинні б осудити свої помилки та виразно задеклярувати свою добру волю направити спричинену кривду багатьом націям.

Те саме приходиться сказати німецькому народові та його урядам. Коли політика Німеччини по відношенні до східноевропейських народів не буде змінена наявними фактами, які б могли знейтралізувати ту ганьбу, що її наніс Німеччині режим Гітлера, тоді всякому майбутньому німецькому урядові буде тяжко відновлювати дружні взаємини з народами Східної Европи.

На всі помилки західніх демократій та Німеччини в часі другої світової війни Україна та інші східноевропейські нації дали гідну відповідь масовим національним резістансом проти Гітлера і проти Сталіна. Є всі підстави ствердити, що коли політика Заходу по відношенні до Східної Европи не буде змінена в напрямі пошани інтересів не тільки своїх, але й інших націй, тоді скорше большевизм матиме вигляди на опанування цілої Европи, чим західні демократії.

та всіх її цивільних і військових тоталітарних прибудівок, щоб якась українська партія робила те саме в нас.

Вже з першого числа «Штурму» видно, що це не є орган військової організації, а аґітпроп школи політруків. Остерігаємо ЦК УРДП, що пускання цього аґітпропа в народні маси матиме смертельні наслідки для УРДП. Хто спробує українській національній армії накинути свою інституцію комісара та політрука, той в першу чергу буде знищений українською збройною силою, як внутрішній ворог. На листу таких внутрішніх ворогів України вже сьогодні ставить сама себе УРДП.

Управа Демократичного Об'єднання бувших політично репресованих українців з-під совєтів в Зах. Німеччині (ДОБРУС) повідомляє всіх своїх членів, що 2-й головний річний з'їзд членів ДОБРУС в Зах. Німеччині відбудеться 28 грудня 1952 р., в неділю, в Валька-Нюрнберґ. Вступ на З'їзд за запрошеннями Головної Управи ДОБРУС в Зах. Німеччині. Матеріяли до З'їзду надсилаються кожному члену ДОБРУС в Зах. Німеччині особисто. Листування в справах З'їзду треба спрямовувати на адресу:

Головна Управа ДОБРУС в Зах Німеччині

ПОЖЕРТВИ

На «Вишкільно-Видавничий і Пропаґандивний Фонд УНҐ»

НІМЕЧЧИНА: Б. Т. — 10 НМ, Притула М. — 5 НМ.

США: Толочин П. — 12 ам. дол., Жарський А. — 3 ам. дол., Соколовський І. — 1 ам. дол., Соколовський В. — 1 ам. дол, Покровський Гр. — 2,5 ам. дол., Арський М. — 2 ам. дол., Петровський М. — 2 ам. дол., Мельничук А. — 1,5 ам. дол., Тарасенко Я. — 1 ам. дол., Краківський І. — 1 ам. дол., Кватирук Л. — Сєник — 4 ам. дол.

АНГЛІЯ: Бондар В. — 3 ф. шт., Стріла М. — 1 ф. шт., Пасльон Ф. — 10 шіл., Паруцький А. — 10 шіл., Кузьо С. — 10 шіл., Серафімчук С. — 5 шіл., Гніюк В. — 5 шіл., Баран М. — 5 шіл., Горлай Д. — 5 шіл., Гопаниця В. — 5 шіл., Кінь С. — 2 шіл. 6 п., Семенюк М. — 2 шіл. 6 п.

ФРАНЦІЯ: Новіцька — 1 ам. дол.

КАНАДА: М. Сахно — 10 кан. дол., Д. К. — 5 кан. дол.

Всім жертводавцям, що в особі нашої військово-революційної організації підтримують визвольну боротьбу за волю нашої Батьківщини, щире вояцьке спасибі.

Привітання УНҐ

Головна Команда Української Національної Ґвардії цією дорогою найсердечніше вітає з Великим Святом Різдва Христового і Нового 1953 Року:

1. Цілий Український Народ на рідних землях та всіх українців розпорошенних по великій тюрмі народів СССР і на всій еміґрації;
2. Ввесь український національно-антикомуністичний резістанс, що діє в глибокому підпіллі на Рідних Землях;
3. Їх Ексцеленцію Президента і Головного Отамана Української Народної Республіки, Пана Андрія Лівицького;
4. Голову Української Національної Ради, Пана Проф. Бориса Іваницького;
5. Премєр-міністра Уряду Української Народної Республіки, Пана Д-ра Степана Барана і в його особі цілий Уряд УНР;
6. Міністра Військових Справ Уряду Української Народної Республіки, Пана Генерал-хорунжого Миколу Капустянського;
7. Їх Високе Преосв'ященство, Ієрархію, все духовенство та вірних всіх Українських Церков;
8. Всі українські політичні партії та громадські, культурні і харитативні організації в цілому світі;
9. Всі українські комбатантські наші братні організації та всіх українських вояків, що примушені нести службу в чужих арміях;
10. Всі Краєві Команди УНҐ та всіх поодиноких членів і прихильників нашого військово-революційного руху.

Христос Рождається! Славте Його!

Головна Команда
Української Національної Ґвардії.

†

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Головна Управа Демократичного Об'єднання бувших політично репресованих українців з-під Совєтів з жалем повідомляє членство ДОБРУС і все українське громадянство в еміґрації про те, що член ДОБРУС в Зах. Німеччині п. інж. ЧЕПИЛО Михайло Дем'янович помер 2. листопада ц. р. і похований 5 листопада в Ляндсгуті на міському кладовищі.

Небіжчик народився 11 січня 1891 р. в Єлисаветграді (Кіровоград). Середню освіту він одержав в Одесі. Потім він скінчив 1-й Екатериненський Електро-Техничний Інститут і працював інженером електриком. Був заарештований Одеським ГПУ 2 серпня 1930 р. і, як інженер старої школи і син священника ,був обвинувачений за ст. 54 п. п. 10 и 11 (контрреволюційна аґітація і участь в контрреволюційній організації). ГПУ мучило М. Д. Чепила нещадно: 92 години без перерви його примусили стояти, 14 діб підряд йому не давали спати (т. зв. «конвеєр товариша Балицького»), садовили на крісло тортур і завдавали йому ще інших страшних інквізиційних мук, що про них Небіжчик писав, що йому «не хочеться споминати, тому що моє серце не витримує». Після закінчення цього пекельного «слідства» ГПУ ув'язнило М. Д. Чепила на 10 років в Карагандинському концтаборі, з наступною поразкою в правах ще на 5 років. В Караганді М. Д. Чепило працював на манганових копальнях. В 1935 р. інженерно-технічний персонал з Карлага було перекинуто на кордон Польщі, в Славуту, де вони будували доми тощо. В 1937 р. М. Д. Чепило, ще з трьома іншими політичними в'язнями спромігся втекти є Польщу, і в такий спосіб врятувався. Під час свого ув'язнення М. Д. Чепило втратив зв'язок з родиною і, перебуваючи вже в Німеччині, не знав, де його родина є, і взагалі чи зберіглася вона при житті.

Мир праху нашого незабутнього соузника — нещасної жертви терористичного совєтського режиму!

21. 11. 1952.

Головна Управа ДОБРУС в Зах. Німеччині

МЕЧ І ВОЛЯ
ЦЕНТРАЛЬНИЙ ОРГАН
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ҐВАРДІЇ
Редагує Колегія. Наклад 4.000
Ціна одного примірника: в Німеччині — 0,50 НМ, у Франції — 50 фр., у Бельгії — 6 фр., у Британії і Австралії — 1 шіл, 6 пенсів, у США і Канаді — 25 центів. У всіх інших країнах рівновартість 25 ам. центів.
Адреса Видавництва: „Metsch i Wolja", P. Kisimow, München-Feldmoching, Postlagernd, Germany.

Druck: Buchdruckerei Dr. Peter Belej, München 9, Hohenwaldeckstraße 18, Tel. 4 08 18